

Fővárosi Ítéltábla
15.Gf.40.054/2025/6.

Felperes: felperes (cím2 ajtó.)
Felperes képviselője: dr. Bedenek Attila ügyvéd (cím1)

Alperes: alperes (cím4)
Alperes képviselője: Hegyeshalmi Ügyvédi Iroda (cím10; ügyintéző: dr. Hegyeshalmi Zoltán ügyvéd)

A per tárgya: adós gazdálkodó szervezet szerződésének megtámadása

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék
Fellebbezéssel támadott határozat száma: 9.G.40.719/2024/15. számú ítélet
Fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2025. január 9. napja

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 419.100 (Négyszáztizenkilencezer-száz) forint perköltséget.

Kötelezi továbbá az alperest, hogy fizessen meg az államnak 1.520.000 (Egymillió-ötszázhuszezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 2025. január 9. napján meghozott 15. sorszámú ítéletében megállapította, hogy a peres felek között 2023. március 19. napján létrejött adásvételi szerződések érvénytelensége miatt a felperest megilleti az a jog, hogy a helység1 szám. helyrajzi számú ingatlanra (cím5.), a helység2 9. helyrajzi számú ingatlanra (cím6), a helység3 szám1. helyrajzi számú ingatlanra, a helység3 szám2. helyrajzi számú ingatlanra, az helység4 szám3. helyrajzi számú ingatlanra az alperes javára bejegyzett tulajdonjogát visszajegyezze. A törvényszék rendelkezett az ingatlan-nyilvántartási jogok alakítása érdekében az ítélet megküldéséről az ingatlanügyi hatóság részére. Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül a helység1 szám. helyrajzi számú ingatlant (cím5.), a helység2 9. helyrajzi számú ingatlant (cím6), a helység3 szám1. helyrajzi számú ingatlant, a helység3 szám2. helyrajzi számú ingatlant, az helység4 szám3. helyrajzi számú ingatlant a felperesnek adja ki.

[2] Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 977.900 forint perköltséget és az ítélet jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig fizessen meg az adóhatóság eljárási illetékbevételi számlájára 1.140.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[3] Az elsőfokú bíróság a következő tényállást állapította meg:

[4] Tiszttségviselő1 az adós felperes vezető tiszttségviselője, ügyvezetője (a továbbiakban: ügyvezető) volt 2020. augusztus 26. napjától. A felperes és Tiszttségviselő1 2020. szeptember 19. napján munkaszerződést kötöttek határozatlan időre, ingatlanügynök és ingatlanforgalmazási ügyintéző munkakörre. Az ügyvezető munkavállalói alapbérét 3.000.000 forintban határozták meg.

[5] A cég1 és a felperes 2020. november 14-i szerződésátruházási megállapodásával az adós felperes belépett a cég1 és Tiszttségviselő1 közötti munkajogviszonyba, munkajogi jogutóddá vált. A cég1 munkáltatóként 30.000.000 forint munkabér kifizetésével tartozott Tiszttségviselő1 munkavállalónak, e tartozás fennállását a munkáltató elismerte. A szerződésátruházás eredményeként a felperes lett a munkabér fizetésére kötelezett, Tiszttségviselő1 munkáltatójaként, rá hárult a 30.000.000 forint munkabértartozás megfizetésének kötelezettsége.

[6] A felperes mérlegadatai szerint 2020. évben saját tőkéje -14.440e forint, az értékesítés nettó árbevétele 492e forint, az adózás előtti eredménye, pedig -30.284e forint volt.

[7] 2021. évben az adós saját tőkéjét -57.338e forintban, az értékesítés nettó árbevételét 6.114e forintban, az adózás előtti eredményét -42.898e forintban mutatták ki.

[8] 2022. évben az adós saját tőkéje -89.354e forint, az értékesítés nettó árbevétele 1.511e forint, az adózás előtti eredménye pedig -32.016e forint volt.

[9] A felperes 2022. évben tizenkét ingatlant vásárolt. Az adásvételek tárgya volt többek között: a helység1 szám. helyrajzi számú, természetben irányítószám1 helység1, cím9 alatti ingatlan; a helység2 9. helyrajzi számú, természetben cím6 szám alatti ingatlan; a

helység3 szám1. helyrajzi számú ingatlan; a helység3 szám2. helyrajzi számú ingatlan; az helység4 szám3. helyrajzi számú ingatlan.

[10] A helység1 szám. helyrajzi számú ingatlant Tisztségviselő1 ügyvezetőjétől vásárolta meg a felperes a 2022. február 7. napján kötött adásvételi szerződéssel, 3.000.000 forint vételár megjelölésével.

[11] A helység2 9. helyrajzi számú ingatlant Tisztségviselő1 ügyvezetőjétől vásárolta meg a felperes a 2022. szeptember 16. napján kötött adásvételi szerződéssel, 1.000.000 forint vételárért.

[12] Az helység4 szám3. helyrajzi számú ingatlant Tisztségviselő1 ügyvezetőjétől vásárolta meg a felperes a 2022. február 7. napján kötött adásvételi szerződéssel, 2.000.000 forint vételárért.

[13] A helység3 szám2. helyrajzi számú és a helység3 szám1. helyrajzi számú ingatlanokat vásárlól-től vásárolta meg a felperes a 2022. november 10. napján kötött adásvételi szerződéssel, 5.000.000 forint vételárért.

[14] A 2022. évben vásárolt ingatlanok mindegyike az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett végrehajtási jogokkal volt terhelt, részben zálogjogot is bejegyeztek az ingatlanokra. A terhek nyilvántartott értéke meghaladta az ingatlanok adásvételi szerződésekben kimutatott értékét.

[15] A felperes az ügyvezetőjével, Tisztségviselő1tal kötött munkaszerződést 2023. február 17. napján úgy módosította, hogy a munkabért 2023. február hónaptól havi 4.000.000 forintra emelték.

[16] Amikor a terhekkkel együtt az ingatlanok tulajdonjogát a felperes 2022. évben megszerezte, Tisztségviselő1 munkavállaló már 60.000.000 forint munkabérvégköveteléssel rendelkezett a munkabérfizetésre kötelezett felperessel szemben.

[17] Tisztségviselő1 a 60.000.000 forint munkabérvégkövetelését átruházta a cég2 (engedményes). Az engedményes e munkabérvégkövetelés behajtása céljából végrehajtási eljárást indított a munkáltatóként munkabérfizetésre kötelezett vagyonára. 2022 februárjától Tisztségviselő1 vezető tisztséget töltött be az engedményes gazdasági társaságban.

[18] A 2023. március 19. napján kötött szerződésátruházási megállapodás eredményeként az alperes lett az ügyvezető munkaviszonyának munkajogi jogutód kötelezettje. A megállapodásban azt rögzítették, hogy a felperes munkabértartozása 60.000.000 forint. A szerződésátruházási megállapodás rendelkezése szerint az alperes foglalkoztatta tovább Tisztségviselő1ot, rá hárult a 60.000.000 forint munkabértartozás. A 60.000.000 forint munkabérvégkövetelés jogosultjaként az engedményes végrehajtási jogokkal terhelt ingatlanokat végrehajtási eljárás keretében szerzett meg, a vételárat megváltva a munkabérvégkövetelés beszámításával. A munkabérvégköveteléssel rendelkező engedményes minden más hitelezőt megelőzően, végrehajtási árverés keretében, beszámítással szerezhetette meg a végrehajtás alá vont ingatlanok tulajdonjogát.

[19] A irányítószám2 helység4, cím7 szám alatti ingatlant érintően végrehajtó iroda1 2023. március 8-i becsértékközlése ezen ingatlan piaci értékét lakottan 3.600.000 forintban, beköltözhető állapotban 4.500.000 forintban jelölte meg. Az ingatlanon fennálló teher 70.000.000 forintot meghaladó, a jogvita tárgyává tett értékesítéskor 100.000.000 forintot meghaladó volt. A irányítószám1 helység1, cím5 alatti ingatlan becsértékét a végrehajtó 8.000.000 forintban állapította meg. A 2023. május 18-i ingatlan-nyilvántartási adatok szerint az ingatlant terhelte több mint 100.000.000 forint hitelezői követelés. A irányítószám3 helység2, cím6 alatti ingatlan értékét a végrehajtható okirat 8.000.000 forintba határozta meg. Az ingatlant terhelte több mint 50.000.000 forint hitelezői követelés. A helység3 szám2.

helyrajzi számú ingatlan végrehajtó által megállapított értéke 27.500.000 forint volt. Az ingatlant terhelő hitelezői követelés a svájci frank alapú tartozást alapul véve több, mint 300.000.000 forint volt. A helység3 szám1. helyrajzi számú ingatlan végrehajtásban meghatározott értéke 21.000.000 forint, az ingatlant terhelő tartozás több, mint 300.000.000 forint volt.

[20] A felperes a 2022. évi adásvételt követő egy évvel, az ingatlanokat az alperesnek külön-külön egyetlen forint vételár ellenében eladta. Az e perben megtámadott adásvételi szerződéseket 2023. március 19. napján kötötték a peres felek. A 2022. évben megvásárolt ingatlanok részben az adós vagyonaiban maradtak, részben pedig egyetlen forint (az öt ingatlant összesen öt forint) vételár ellenében értékesítette a felperes a vevő alperesnek. Eszerint a felperes a jogvita tárgyává tett adásvételi szerződésekkel átruházta az alperesre a helység1 szám. helyrajzi számú ingatlan (cím5.) 1/1 tulajdoni hányadát, a helység2 9. helyrajzi számú ingatlan (cím6) 1/1 tulajdoni hányadát, a helység3 szám1. helyrajzi számú ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát, a helység3 szám2. helyrajzi számú ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát, az helység4 szám3. helyrajzi számú ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát.

[21] A felperessel szembeni felszámolási eljárás megindítására irányuló hitelezői kérelem benyújtásának időpontja: 2023. február 28. napja volt. A felperes felszámolásának kezdő időpontja: 2023. november 10. A felszámolási eljárás során az adós felperes vezető tisztségviselőjeként Tisztviselő1 a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdésében nevesített kötelezettségeinek részben tett eleget.

[22] A felszámolás elrendelését követően jutottak az ingatlanátruházási jogügyletek a felszámoló tudomására, amelyek kapcsán azt állapította meg, hogy az ellenérték nélküli vagyonátruházás sérti a hitelezői érdekeket. A felszámolás kezdő időpontjában már nem voltak a felperes tulajdonában a 2022. évben megvásárolt ingatlanai, azok nem váltak az „összhitelezői” érdeket kielégíteni tartozó felszámolási vagyon részévé.

[23] A felperes 2024. március 21. napján előterjesztett keresetét a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapította. Állította, hogy a felek között a helység1 szám. helyrajzi számú ingatlan (természetben: cím5.) 1/1 tulajdoni hányadára, a helység2 9. (irányítószám1 helység2, cím6.) 1/1 tulajdoni hányadára, a helység3 szám1. helyrajzi számú ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára, a helység3 szám2. helyrajzi számú ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára, az helység4 szám3. helyrajzi számú ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára kötött adásvételi szerződések érvénytelenek. Kérte az érvénytelenség megállapítását és annak jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítását, tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási visszajegyzését, valamint az ingatlanok kiadását.

[24] Hivatkozott arra, hogy az ingatlanok megvásárlásához a felperesnek semmilyen kimutatható üzleti érdeke nem fűződött, az észszerűségi szempontok másodlagosak voltak az ingatlanok tulajdonjogának megszerzésénél. Kiemelte, hogy a megvásárolt ingatlanokból három a felperes ügyvezetőjének tulajdonát képezte. Három ingatlant értékesített – végrehajtási joggal és jelzálogjoggal „túlterhelt” állapotban – a felperes részére, majd egy évvel később a felperes azokat az alperes részére értékesítette egyenként egyetlen forint vételáron. Álláspontja szerint az ügyvezető és a felperes közötti szerződéses konstrukcióból nem csupán szokatlan, hanem alapvetően gyanús körülményekre és szándéokra lehet következtetni. Kifejtette, hogy a felperes tulajdonát képező ingatlanok megvásárlásával az ügyvezető pénzt vett ki a társaságból, majd az ingatlanok továbbértékesítésével a felperesi társaságnál vagyonszerzés következett be. A tizenkét ingatlanból hét másik ingatlant a perben megtámadott adásvételi szerződések megkötését követően végrehajtási eljárás keretében értékesítettek. Hivatkozott arra, hogy a felperes ügyvezetőjének munkabére nem igazodott a társaság tevékenységéhez, és azt a felek előre eltervezett módon, aránytalan összegben

állapították meg. Kifejtette, hogy a szerződés szerinti átruházással egybekötött tartozásátvállalással, illetve az irreálisan magas összegben megállapított munkabér kikötésével a felek célja az volt, hogy a felperessel szemben az ügyvezetőnek rendkívül magas összegű munkabérkövetelése keletkezzen. Utalt arra, hogy az ingatlanok végrehajtási joggal és jelzálogjoggal való „túlterheltsége” miatt az ingatlanok vételárát kirívóan alacsony összegben határozták meg, továbbá az ügylet mögötti valós pénzmozgás is csekély mértékű volt. Amikor a hitelezői követelésekkel „túlterhelt” ingatlanok bekerültek az adós vagyónába, az ügyvezetőnek már 60.000.000 forint munkabérkövetelése volt az adóssal szemben.

[25] A munkabérkövetelés a végrehajtandó követelések rangsorában minden más követelést – így a bejegyzett zálogjoggal és végrehajtási joggal biztosított követelést is – megelőzi. Várható volt a munkabérkövetelés más hitelezői követeléseket megelőző térülése. Az ügyvezető a 60.000.000 forint munkabérkövetelését átruházta a cég3 engedményes társaságra, amely végrehajtási eljárást indított a felperessel szemben. Az engedményes társaság tagja, ügyvezetője megegyezett a felperesével. Az engedményes társaság tulajdonosa, illetve ügyvezetője lett 2022 februárjában Tisztségviselő2, illetve Tisztségviselő1. A felperes 2022. évben a felszámolással fenyegetett helyzetben ingatlanokat vásárolt. Kiemelte: a munkabérkövetelés alanyainak személyében bekövetkező változások a jogszabályok kijátszására és a hitelezők megkárosítására irányultak, az abban résztvevő személyek egyértelműen rosszhiszeműek voltak. Állította, hogy a jogvita tárgyává tett öt ingatlan ugyanarra a sorsra jutna, azaz az engedményes (Tisztségviselő1 érdekkörébe tartozás okán) az ingatlanokat árverés során beszámítással megvásárolná. A perbeli ingatlanokat „jelképes” áron vásárolták meg, e jogszabályba ütköző megállapodás szerint lehetővé vált, hogy az ingatlanok tulajdonjogát Tisztségviselő1 érdekköre a szintén érdekkörébe tartozó engedményes társaság útján beszámítással megvásárolja egy sokszorosára növelt munkabérkövetelés felhasználásával. Leszögezte, hogy a jogvitát képező szerződések tárgya az adós vagyónából való ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás volt. A szerződésben meghatározott egyetlen forint vételárral az elidegenítés ingyenesnek minősül, az „ajándékozási” jogügylet folytán a felperes vagyónából ellenérték fizetése nélkül, ingyenesen jelentős értékű vagyon került ki. Rámutatott: az alperes tudott arról, hogy a jogvita tárgyává tett ingatlanokat a felperes sem ingyenesen szerezte, hanem vételárát fizetett érték. Ezt a tényt bizonyítják a perben csatolt adásvételi szerződések is. Kiemelte: a Cstv. az adós aktív vagyonát védi. Az adós aktív vagyonának részei az ingó és ingatlan vagyontárgyai, követelései, vagyoni értékű jogai. A vagyon csökkenését objektív eredmény figyelembevételével és nem önmagában „mérlegelv” szerint kell vizsgálni. Nem azt kell alapul venni, hogy egy adott vagyonelem vagyontól való kikerülésével az adós tartozásai is csökkennek, hanem azt, hogy az aktív vagyonelemek csökkenésével a hitelezők kielégítési aránya romlik. A „mérlegelv” szerinti kiegyenlítettség sem állapítható meg, hiszen a vagyon objektíve csökkent. Az ingatlanok a szerződéskötés időpontjában ugyan zálogjoggal és végrehajtási jogokkal terheltek voltak, ugyanakkor az ingatlanok tulajdonjogának átruházásával a felperes adósságai nem csökkentek (hiszen az alperes nem vált a terhek személyes kötelezettjévé). Az alperesre átruházott vagyonelemek, ingatlanok az adós felperes vagyónából mégis kikerültek, azaz a támadott jogügyletek következményeként a felszámolási vagyon csökkent. Tartozást nem vállalt át az alperes a felperestől, kizárólag a részére átruházott ingatlanok erejéig terjedő helytállási kötelezettsége keletkezett. Akkor sem maradhatott volna el az ellenérték fizetése az ingatlanok tulajdonjogának átruházása ellentételezéseképpen, ha megállapítható, hogy azok „túlterheltek” voltak, azaz a terhek igazolt módon meghaladták az ingatlanok forgalmi értékét. A tulajdonjog és a birtok átruházásával az alperes az ingatlanokat használhatta, illetve használhatja jelenleg is, akár saját céljaira, akár bérbeadás útján mindaddig, amíg azokat végrehajtási árverés keretében nem értékesítik. E használati jognak önmagában is pénzben kimutatható, jelentős értéke van.

Nem állapítható meg, hogy az ingatlanok részbeni, vagy bármilyen tehermentesítése céljából adósságot törlesztett-e, kifizetett-e az alperes. Az „ajándékozási” jogügylet súlyosan sérti a hitelezői érdekeket. A felperes jelentős vagyónvesztést szenvedett el, őt ingatlan kikerült a vagyonából. Kiemelte: a rosszhiszeműség, a hitelezők kijátszására irányuló szándék is egyértelműen megállapítható mind a felperes, mind pedig az alperes részéről. Az eredményes megtámadás következménye lenne, hogy az alperes majd hitelezői igényt érvényesíthet a felperessel szemben a felszámolási eljárásban.

[26] Rámutatott: az ingatlanok tulajdonjogát elvesztette a felperes, de a kötelezettségek ugyanúgy megmaradtak. Nem volt tartozásátvállalás, ami alapján megszűnt volna a hitelezők felé fennálló tartozás. Amennyiben a jogügyletnél nem történik vételárfizetés, akkor az nyelvtani és jogi értelemben is ingyenes jogátruházásnak minősül. Az ingatlanok valós értékének vizsgálatát a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított megtámadási ok, azaz az ingyenességre hivatkozás miatt szükségtelennek tartotta. Álláspontja szerint az esetleges követelésekkel való „túlterheltség” a jogvita megítélése szempontjából közömbös. E perben a rosszhiszeműséget nem kellett igazolni, az nem tényállási eleme a megtámadásnak.

[27] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Jogi érvelése szerint a Kúriának az érvénytelenség jogkövetkezményeiről szóló 1/2010. (VI. 28.) PK véleménye 2-5. és 7-9. pontjai kizárólag csak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég Ptk.) alapján elbírázható ügyekben alkalmazhatók. E jogvitában pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései alkalmazandók.

[28] Utalt arra, hogy a hitelezővédelmi megtámadási jog nem korlátlan, a törvény célja az, hogy a hitelezők a törvény szerinti kielégítéshez jussanak. Ellenkérelme szerint e perben nem igazoltak a keresetindítás feltételei, a felperesnek nincs keresetőségi joga. Vitatta, hogy ingyenes elidegenítések, a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalások, vagy harmadik személy javára szóló, feltűnően aránytalan értékkel különbözettel megkötött visszterhes jogügyletek lennének a jogvita tárgyává tett szerződések. Tisztviselőt tévesen jelölték a felperes ügyvezetőjének, holott csupán munkavállaló volt. A jogvitával nem áll összefüggésben az ügyvezető munkabérének összege, a végrehajtási eljárások és a munkabér közötti vélt kapcsolat. Állítása szerint az ingatlanok az értéküket meghaladóan „túlterheltek” voltak a bejegyzett zálogjoggal és a végrehajtási joggal. Ez azonban nem jelenti azt, hogy forgalomképtelenek lettek volna. Vitatta a jogügyletek ingyenességét, illetve azt, hogy feltűnően aránytalan értékkel különbözettel kötötték meg azokat, hiszen a forgalmi értéket szembe kell állítani az ingatlanok terheivel, így lett az ingatlanok vételára egyetlen forint.

[29] Az alperes kifejtette, hogy a felperesnek összesen két hitelezője jelentkezett be a felszámolási eljárásba törvényi határidőn belül. A két hitelező: a hitelező1. és a hitelező2. Az ingatlanokra a két hitelező követelését megelőzően számos egyéb jelzálogjogot és végrehajtási jogot jegyeztek be. E perben nincs lehetőség a végrehajtási jogok törlésére. Ezen okból az eredeti állapot nem állítható helyre. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 35.Pkf.630.067/2024/3. számú végzésével rögzítette, hogy a végrehajtás alá vont ingatlanok nem tartoznak a felszámolási vagyron körébe. A felszámoló csak a felszámolási vagyonnal jogosult rendelkezni, ezért sincs e perben keresetőségi joga.

[30] Az ellenkérelem külön-külön mutatta ki az ingatlanok adatait és az eladó tulajdoni hányadát, az ingatlanok végrehajtó által megállapított hivatalos becsértékét, az egyes ingatlanok vételárát, a vétel időpontjában az egyes ingatlanok terheit, a tartozás tőkeösszegeit. Ebből arra következtetett, hogy az ingatlanok terhei meghaladták az ingatlan

becsértékkal megállapított piaci értékét az adásvételi szerződések megkötésének időpontjában. Kifejtette továbbá, hogy az ingatlanok „terhei” a felperesi vétel időpontjához képest jelentősen megnövekedtek, azok számottevően meghaladják az ingatlanok piaci értékét.

[31] Bizonyítékként jelölte meg a végrehajtói becsértékközléseket annak igazolásaként, hogy az értékesítés nem tekinthető ellenérték nélkülinek akkor, ha a vevő a piaci értéket sokszorosán meghaladó terhekkal együtt vásárolta meg az ingatlant. A végrehajtási- és jelzálogjogok ingatlanértéket csökkentő hatására szakértő kirendelését indítványozta.

[32] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta.

[33] Döntése jogi indokolása körében a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára utalással leszögezte: a felek állításainak tartalma a csatolt bizonyítékok és egyéb peradatok értékelése után a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 279. § (1) bekezdése alapján tényként állapítható meg, hogy a megtámadott szerződésekkel az adós vagyonából kikerülő ingatlanok ellenértékeként meghatározott egyetlen forint vételár alapján valójában az adásvételi szerződések ingyenes elidegenítésnek minősülnek és „összhitelezői” jogokat sértenek a felszámolási eljárásban.

[34] Rámutatott: a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) ponttal nevesített megtámadási ok objektív, a felek jó- vagy rosszhiszeműségétől független, kizárólag a szerződés vagy más jognyilatkozat tárgya, illetve tartalma alapján ítélandó meg. Az „összhitelező-védelmi megtámadási jog” célja, hogy az adós vagyonából a felszámolási eljárás előtt megfelelő ellenérték nélkül kikerült vagyon visszakerüljön a felszámolási vagyonba. Az egyetlen forint vételár kikötésével megkötött adásvételi szerződések a perbeli esetben ingyenes átruházásnak minősülnek, és „az öt ingatlan nem lesz része a felszámolási vagyonnak”.

[35] Kiemelte: a perben nem azt kellett megítélni, hogy az adósnak milyen kimutatható üzleti érdeke fűződött az ingatlanok értékesítéséhez.

[36] A felperes a 2022. évben a társasági vagyona részévé vált ingatlanokat rövid időn belül értékesítette tovább az alperes részére, ingatlanonként egyetlen forint vételár ellenében. Nem állapítható meg, hogy az értékesítés visszerhes volt az egyetlen forint vételár kikötésével, függetlenül attól, hogy az ingatlanok értékét többszörösen meghaladó teherrel szerzett tulajdonjogot a vevő. Aláhúzta: nem állapítható meg, hogy az ingatlanok forgalomképtelenek voltak, abból kiindulva, hogy a terhek meghaladták a vagyontárgyak piaci értékét.

[37] Rögzítette: a munkabérkövetelést a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 165. § (1) bekezdésének előírása szerint a végrehajtás során behajtani kívánt valamennyi követelés kielégítési sorrendjében a gyermektartásdíjat és a jogszabályon alapuló tartásdíjat követően minden más követelést – így többek között a bejegyzett zálogjogot és végrehajtási jogot – megelőzően kell kielégíteni.

[38] Az elsőfokú bíróság szakértő kirendelését nem tartotta indokoltnak az ingatlanok valós piaci értékének a meghatározására, mivel az ügylet körülményeiből egyértelműen következik, hogy az ingatlanok értéke pénzben kifejezhető volt. Hangsúlyozta: a perbeli adásvételi szerződések „összhitelezői” jogokat sértettek a felszámolási eljárásban azzal, hogy az egykor még a felperes vagyonához tartozó ingatlanokat nem az összes hitelező követelésének kielégítésére használták fel.

[39] Kifejtette: az eredményes hitelezővédelmi megtámadási jog gyakorlása után a Ptk. érvénytelenségre vonatkozó rendelkezéseit kellett a jogvitában alkalmazni [Cstv. 40. § (1a) bekezdés]. A felperes kérhette az eredeti állapot helyreállítását és a közhiteles nyilvántartásba bejegyzett jog törlését, a dolog kiadását is. A Ptk. 6:89. § (1) bekezdése szerint az eredményes megtámadás következtében a megkötés időpontjától érvénytelenné váltak a jogvita tárgyává tett adásvételi szerződések.

[40] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, kérve annak megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását. Ügyvédi munkadíja megállapítását a felek között 2024. március 23. napján létrejött megbízási szerződésben foglaltak szerint kérte azzal, hogy általános forgalmi adó fizetésre nem köteles.

[41] Fellebbezési kérelmét elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjának, másodlagosan a Cstv. 1. § (3) bekezdésének és a Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontjának megsértésére alapozta.

[42] Jogorvoslati kérelmét azzal indokolta, hogy jogszabálysértő és megalapozatlan a törvényszék azon ítéleti megállapítása, hogy a perbeli ingatlanok alperes általi megszerzése ingyenes elidegenítésnek minősül és „összhitelezői” jogokat sért a felszámolásban.

[43] Hivatkozott arra, hogy téves következtetésre jutott a törvényszék, amikor a perbeli ingatlanok adásvételét ingyenes szerzésnek tekintette és az ítéletben nem adta indokát annak, hogy mely hitelezőket ért „összhitelezők” alatt, akiknek jogai sérültek az alperes tulajdonszerzése következtében, ezen túlmenően nem adta indokát annak sem, hogy az „összhitelezői” jogsértés során, mely hitelezőknek milyen joga sérült. Fenntartotta az ellenkérelmében részletesen kifejtett álláspontját, mely szerint az alperes tulajdonszerzése érdekében megkötött adásvételi szerződések érvényesek, a szerződéskötés során ellenértékfizetés történt, „összhitelezői” érdeksérelem nem következett be.

[44] Álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során csatolt tulajdoni lapok alapján megállapítható, hogy valamennyi ingatlanra, jóval az alperes tulajdonszerzését megelőzően az értékét – esetenként többszörösen – meghaladó jelzálogjogokat jegyeztek be. Kifejtette, hogy egy ingatlanra bejegyzett jelzálogjog az adott ingatlan forgalmi értékét a jelzálogjog tőkeösszege és járulékai mértékével csökkenti. Abban az esetben pedig, ha a jelzálogjog értéke az ingatlan értékét meghaladja, az ingatlan forgalomképtelenné nem válik ugyan, de szembe kell állítani az ingatlan aktíváit (forgalmi érték) és passzíváit (jelzálogjogok értéke) egymással. Amennyiben a passzívák értéke kisebb, mint az aktíváké, úgy a forgalmi érték passzívákkal csökkentett értéke képezi a vételár összegét. A passzívák további növekedésével a forgalmi értékhez képest az arányos vételár is tovább csökken, egészen a nulla értékig. Ebben az esetben sem lesz az ügylet ingyenes, hiszen a vevő átvállalja az ingatlan jelzálogjoggal biztosított terheit.

[45] Aláhúzta: a perbeli jogügyleteknél az ingatlanok terhei meghaladják a forgalmi értéket, ilyenkor nem a szerződés jogcíme változik meg, visszterhességből nem lesz ingyenesség, hanem csupán a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás aránya módosul, ami nem változtatja meg a szerződés visszterhes jellegét, ilyen esetben az értékaránytalanság a vevő terhére jelentkezik. Ezt az értelmezést erősíti a Ptk. 6:61. §-a, amely rögzíti a visszterhesség vélelmének elvét.

[46] „A szerződéssel kikötött szolgáltatásért – ha a szerződésből vagy a körülményekből más nem következik – ellenszolgáltatás jár”. Jelen esetben a szolgáltatás az ingatlanok tulajdonjogának átruházása, az ellenszolgáltatás a forgalmi értéket meghaladó terhek vállalása. Utalt a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézete által

szerkesztett Magyar Nyelv Értelmező Szótára visszerhesség fogalmát rögzítő meghatározására, melynek alapján a visszerhesség: „Az ellenszolgáltatással járó, mindkét fél részéről vagyoni juttatást, illetve kötelezettségvállalását kikötő jogügylet”. E megfogalmazás összhangban áll a Ptk.-ban szabályozott rendelkezésekkel.

[47] Álláspontja szerint a perbeli adásvételek nem tekinthetők ingyenes jogügyletnek, melyből következően az adós nevében a felszámoló keresetőségi joggal nem rendelkezik, így a kereset elutasításának van helye. Kifejtette, hogy a felszámolási eljárás célját a Cstv. 1. § (3) bekezdése abban jelöli meg, hogy a fizetéseképtelen adós jogutód nélküli megszüntetése során a hitelezők e törvényben meghatározott módon kielégítést nyerjenek. A Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontja szerint hitelező a felszámolás kezdő időpontja után mindenki, akinek az adóssal szemben pénzkövetelése vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van, és azt a felszámoló nyilvántartásba vette.

[48] Rögzítette, a felperesnek összesen három hitelezője jelentette be hitelezői igényét a felszámolási eljárásba törvényi határidőben. Egyéb hitelező nem élt és már nem is élhet hitelezői igénnyel a felszámolási eljárásban, hiszen a Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontja alapján nem minősülne hitelezőnek.

[49] A Cstv. 1. § (3) bekezdése azt a célt kell, hogy szolgálja, hogy a bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezők a törvény szerinti kielégítéshez jussanak a felszámolási eljárás során. A felszámolási eljárás olyan eljárás, amelynek célja, hogy a fizetéseképtelen adós jogutód nélküli megszüntetése során a hitelezők e törvényben meghatározott módon kielégítést nyerjenek. A felperes felszámolási eljárásában hitelező a hitelező1., a hitelező2, valamint „önkormányzat” (ténylegesen: város Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala). Kitért arra, hogy e körben annak a vizsgálata szükséges, hogy a perbeli ingatlanok tulajdonjogának az adós cég részére való visszaszármaztatása esetén, a nevezett hitelezők kielégítéshez jutnak-e. Egyértelmű, hogy egyik bejelentett hitelező sem részesülne kielégítésben, hiszen a már hivatkozott, őket időrendben is jóval megelőző, a Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontja szerinti hitelezőnek nem minősülő jelzálogjogosultak kielégítési sorrendje őket megelőzi. A Cstv. szerinti hitelezők semmilyen kielégítéshez nem juthatnak, hiszen a jelzálogjogok értéke minden ingatlan esetén meghaladja az egyes ingatlanok forgalmi értékét. Így azok esetleges értékesítése során a Cstv. szerinti hitelezők egyike sem és összességük sem részesülhet kielégítésben. Ebből következően az „összhitelezői” érdeket nem sérti a perbeli ingatlanok tulajdonjogának megszerzése. A felszámoló jogszabályi felhatalmazása csak és kizárólag a Cstv. hatálya alá tartozó hitelező kielégítését célozhatja és nem terjedhet ki a Cstv. hatálya alá nem tartozó jelzálogjogosultakkal kapcsolatos eljárásra.

[50] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását indítványozta. Másodfokú perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rend.) 3. § (1) bekezdése alapján 330.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjában jelölte meg. Kifejtette, azon alperesi állítás, mely szerint az ingatlanok terheit az alperes átvállalta, nem valós. Az alperes csupán dologi kötelezetté vált az adásvételi szerződések megkötését követően, ami nem azonos a tartozások átvállalásával, így az ingatlanok mögötti tartozásokat a könyveiben kötelezettségként sem kellett beállítania, ezzel ténylegesen semmilyen terhet nem vállalt át, a terhek átvállalása nem is állt szándékában. Ezt igazolja az a tény, hogy az alperes az ingatlanok tehermentesítése érdekében intézkedést nem tett, a tartozások kiegyenlítését nem igazolta. Helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság azon érvelését, hogy a per tárgyát képező ingatlanok csalárd szándékkal kerültek ingyenesen az alpereshez abból a célból, hogy azokat a felperesi felszámolási

eljárásból kimenekítsék, tekintettel arra, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezői követelések kiegyenlítésénél más jogi szabályozás érvényesül, mint a végrehajtási eljárásban. Az alperesi érdek- és tulajdonosi kör egy irreálisan magas összegű munkabérvköveteléssel mint a végrehajtási eljárásban elsőbbségi, a zálogjogos követelést is megelőző követeléssel szándékozott az ingatlan tulajdonjogát tehermentesen magához váltani. Erre a felszámolási eljárásban már nem lett volna módja. Kiemelte: a per tárgyát képező ingatlanátruházási jogügyletek tekintetében szó sincs az ingatlanokon fennálló terhek átvállalásáról. A Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában szereplő tényállási elemek megvalósultak a per tárgyát képező szerződéseknél. Kiemelte: az alperes ugyan vitatta, hogy a támadott szerződések nem voltak ingyenesek, ugyanakkor az egy forint vételár meghatározás nem tekinthető ellenértéknek. Álláspontja szerint maga az alperes sem vonta kétségbe, hogy ellenértéket nem fizetett a per tárgyát képező ingatlanok tulajdonjogának megszerzéséért, arra hivatkozással, hogy az ingatlanok jelzálogjoggal és végrehajtási joggal voltak „túlterheltek”. Ez azonban nem változtat azon, hogy a felperes vagyonából ellenérték fizetése nélkül kerültek ki az ingatlanok az alperes tulajdonába, amely ingyenességet takar és a felperesi társaság vagyonvesztését eredményezi. Nem képezi az értékelés tárgyát, hogy mi volt az ingatlanok piaci értékének és a terhek értékének különbözete, a felszámolási eljárás során a vagyon csökkenését az objektív eredmény figyelembevételével – és nem önmagában a „mérlegelv” szerint – kell megállapítani. Ez azt jelenti, hogy a vagyonszökkenés vizsgálata körében nem azt kell alapul venni, hogy az adott vagyonelemnek a vagyonból történő kikerülésével az adós tartozásai is csökkennek, hanem azt, hogy az aktív vagyonelemek csökkenésével vagyonvesztés következik be (BDT2011.2474.). Rámutatott: a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított megtámadásnál a hitelezői érdeksérelem nem nevesített tényállási elem, ugyanis az ingyenes vagyonvesztés önmagában hitelezői érdeksérelemmel jár.

[51] Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére kifejtette: nem bír jelentőséggel az, hogy nem vállalta át az alperes az ingatlanokon fennálló terheket, csupán dologi jogi kötelezetté vált. Hiszen az ingatlanok terhekkal együtt való megvásárlása, tartalmilag az ingatlanokon fennálló terhek átvállalását jelenti, tekintettel arra, hogy az ingatlanon fennálló terhek az adásvételeket követően is fennmaradnak. Álláspontja szerint a felperes csalárd ügyletre történt hivatkozásának a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége. Jelen per megindítása kizárólag a felperest képviselő felszámoló díjigényének növelését szolgálja.

[52] A fellebbezés alaptalan.

[53] Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból és a jogalapként megjelölt jogszabályi rendelkezésekből kiindulva helytállóan állapította meg a peres felek között létrejött, 2023. március 19. napján kötött perbeli adásvételi szerződések érvénytelenségét. Az ítéltábla a döntése indokaival is egyetért, azokat – a megismétlésük nélkül – csupán az alábbiakkal egészíti ki, illetve a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőkre mutat rá.

[54] Az ítéltábla az ítélet indokolásának a felperes keresetét ismertető részét a következők szerint egészíti ki:

[55] A felperes az érvénytelenség jogkövetkezményeként a Cstv. 40. § (1a) bekezdésében foglaltakra, a Ptk. 6:108. § (1) bekezdésére, a Kúria 1/2010. (VI. 28.) PK véleményében, a Kúria 2/2010. (VI. 28.) PK véleményében foglaltakra figyelemmel a Ptk. 6:112. §-a alapján az eredeti állapot helyreállítását kérte. Az eredeti állapot helyreállítása körében a felperes kereseti kérelme arra irányult, hogy a bíróság az alperes részére átruházott ingatlanok tulajdonjogát és birtokát az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 62. § (1) bekezdésének a) és ab) pontjai alapján bocsássa vissza a felperes tulajdonába és birtokába, és keresse meg az ingatlanügyi hatóságot az alperes tulajdonjogának törlése, a felperes és a felperes tulajdonjogának visszajegyzése iránt.

[56] Az adott ügyben alkalmazandó Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerint:

[57] A felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éves jogvesztő határidőn belül a hitelező vagy – az adós nevében a felszámoló – a bíróság [6. § (1) bekezdés] előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló három éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás vagy harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügylet.

[58] A jelen ügyben nem volt vitatott, hogy a felperes a keresetét a megtámadási határidőben, a 2023. november 14. napján történt közzétételhez képest egy éven belül, 2024. március 22. napján terjesztette elő. A felperes kereseti kérelme tárgyát képező támadott szerződések a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerinti hároméves határidőn belül, 2023. március 19. napján megkötött szerződések voltak.

[59] A szerződő felek a helység1 szám. helyrajzi szám alatti ingatlanra 2023. március 19. napján megkötött adásvételi szerződés 5. pontjában a következőkről állapodtak meg:

[60] „Szerződő felek a teljes ingatlan értéket, annak fekvésére, állagára, közművekkel való ellátottságára és helyben szokásos forgalmi értékére is tekintettel 3.000.000,- Ft azaz Hárommillió forint értékben, a terhekre való tekintettel tényleges vételárat 1,- Ft, azaz Egy forint értékben állapítják meg és fogadják el”. A szerződés 6. pontjában rögzítették: „Vevő jelen szerződés aláírásával egyidejűleg készpénzben fizeti meg az eladó részére és kezeihez a teljes 1,-Ft, azaz Egy forint összegű vételárat, melyet eladó jelen okirat aláírásával elismer, és kijelenti, hogy a vételárat teljes egészében teljesítettnek, magát abból hiánytalanul kielégítettnek tekinti”.

[61] A helység2 9. helyrajzi szám alatti ingatlannál 1.000.000 forint ingatlanérték, valamint a helység3 szám1. helyrajzi szám alatti ingatlannál 3.000.000 forint ingatlanérték, a helység3 szám2. helyrajzi számú ingatlannál 5.000.000 forint ingatlanérték, az helység4 szám3. helyrajzi szám alatti ingatlannál 2.000.000 forint ingatlanérték mellett, az adásvételi szerződések 5. és 6. pontjaiban a vételárat a helység1 szám. helyrajzi számú ingatlanra kötött adásvételi szerződéssel megegyező módon határozták meg.

[62] Az ítéltábla aláhúzza: egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a perben támadott adásvételi szerződések tárgyát képező ingatlanok vételárának egyetlen forintban való meghatározása nem tekinthető tényleges ellenértéknek. A törvényszéknek azt az álláspontját, hogy az ügyletek ingyenesnek tekinthetők, erősíti az a körülmény is, hogy a szerződésekben rögzítettek szerint a vételarat a vevő készpénzben fizette meg az eladó részére, a jogügyletek azonban a valóságban nem mehettek így végbe, mivel Magyarországon köztudomásúan 2008. február 29. napjáig volt forgalomban egyforintos érme, 2008. március 1. napjától magyar egyforintos érme fizetésre nem használható. Azon túlmenően tehát, hogy az adásvétel tárgyát képező ingatlanokért kikötött egyforintos vételár egyébként is jelképesnek tekinthető, az annak kiegyenlítésére megállapodott készpénzes fizetési mód teljesítésének – az egyforintos érme forgalomból történt korábbi kivonása miatti – kivitelezhetetlensége folytán az átruházás nem csupán mérlegelés alapján, hanem ténylegesen is ellenérték nélküli volt. Kiemeli az ítéltábla: az alperesnek az a védekezése, hogy a támadott adásvételi szerződésekkel az alperes az ingatlanok jelentős terheit átvállalta és a megkötött szerződések e terhek miatt minősülnek visszterhesnek, nem megalapozott. Az alperes ugyanis a perben csupán állította, hogy az ingatlanok terheit átvállalta, ezt azonban nem bizonyította, így pedig csak abból lehetett kiindulni, hogy csupán dologi kötelezettjévé vált a végrehajtási- és jelzálogjogoknak.

[63] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a perbeli ingatlanok az adásvételi szerződések megkötésekor kétségkívül forgalmi értékkel rendelkeztek. A felperes azok megszerzéséért vételarat fizetett. Az ingatlanokat – amennyiben a tulajdonában maradnak – a felperes használhatta, hasznosíthatta volna, így az ingatlanoknak a felperes vagyonából történt ellenérték nélküli kikerülésével a felperesnél tényleges vagyonvesztés következett be.

[64] A perben nem bírt jelentőséggel, hogy az egyes hitelezők és a hitelezők összességének érdeke mennyiben és milyen módon sérült [Cstv. 1. § (3) bekezdés, Cstv. 3. § (1) bekezdés bd) pontja], ezt az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia és e körben az ítéletét indokolnia nem kellett, mivel a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában szabályozott törvényi tényállásnak nem eleme a hitelezői érdeksérelem. A Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt szerződésmegtámadási ok azt a hitelezővédelmi célt szolgálja, hogy a felszámolás hatálya alá tartozó vagyont ne lehessen elvonni a hitelezői igények kielégítése elől [BH2015. 256.].

[65] Az a kérdés, hogy az adott esetben a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában megfogalmazott törvényi tényállás által szabályozott eset megvalósult-e, az ügy érdemére tartozik, nem pedig a felperes perbeli legitimációjának (kereshetőségi jogának) vizsgálata körébe. A kereshetőségi jog hiánya akkor áll fenn, ha a pert nem a jogszabályban erre feljogosított személy indítja, ami keresetlevél visszautasítási okot képez a Pp. 176. § (1) bekezdés g) pontja alapján. A jelen esetben a pert megindító felperes – az adós nevében eljáró felszámoló – a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján az adott per megindítására törvényi felhatalmazással rendelkezett, így a perbeli legitimációja fennállt.

[66] Tekintettel arra, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában írott ingyenesség jogszabályi feltétele a perben megvalósult, az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le a támadott szerződések érvénytelenségére, amelynek folytán a Cstv. 40. § (1a) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, a Ptk. 6:89. § (1) bekezdésére, a Ptk. 6:108. § (1) bekezdésére, valamint a Ptk. 6:112. §-ára tekintettel az eredeti állapot helyreállításának, így adott esetben az ingatlanok felperes birtokába bocsátásának, az alperes tulajdonjoga törlésének, a felperes tulajdonjoga visszajegyzésének van helye [Inyvtv. 62. § (1) bekezdés a) pontja és ab) pontja].

[67] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, helyes indokait a Pp. 386. § (4) bekezdése szerint nem ismételve meg.

[68] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségét a Pp. 83. § (5) bekezdése értelmében az alperes maga viseli, egyúttal a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek az IM rend. 3. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján 330.000 forint + áfa, összesen bruttó 419.100 forint ügyvédi munkadíjat.

[69] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (2) bekezdés v) pontján alapuló tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett másodfokú eljárási illetéket az alperes a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendelet és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni az ítélet rendelkező részében foglaltak szerint, amiről az ítéltábla a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján hivatalból rendelkezett [30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés, az Itv. 78. § (4) bekezdés].

[70] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fizetendő illeték az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé; az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájának száma: 10032000-01070044-09060018. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2025. június 25.

Dr. Rápolti Barbara s. k.
a tanács elnöke

Dr. Pesti Zsuzsanna s. k.
előadó bíró

Dr. Mizerák Judit s. k.
bíró